

1

Un curs molt especial!

De nou comença el col·legi. Ja ets en sisé curs! L'inici és sempre un dia especial. Segurament estàs desitjant veure els teus companys i contar-los tot el que has fet aquest estiu: a quins llocs has estat, amb qui, si t'ha passat alguna cosa interessant... Però no oblidis que ells també tenen molt per a contar.

Hola, amics! Com han anat les vacances?

Com estàs, Josep? Llúcia i jo anàrem a un campament d'estiu, prop del Penyagolosa. Era un lloc fantàstic.

És veritat. I passàrem una aventura...!

Quines activitats has fet durant l'estiu?

Tens interès per saber el que els ha passat als companys durant l'estiu? Explica per què i comenta què fas per demostrar-ho.

Un diari de viatge és una llibreta on escrius les experiències viscudes durant els viatges. Et sembla útil per a recordar el que més t'ha agradat i el que hi has descobert?

Bru és nou a l'escola i no juga amb els altres xiquets ni amb les altres xiquetes. Prompte, una colla de sisé se li acosta i enceten una bona amistat. El nou company és més menut. Així i tot, sembla encisar-los amb les seues paraules i amb la seua estranya activitat al pati. A què creus que es pot dedicar un xiquet de sis anys durant l'esplai?

Un xiquet misteriós

David és el meu millor amic. Jo sóc Joan. Tots dos fem sisé, però no sols. A sisé també estan Núria, Montse, Pere, Gemma, Estela... ja els anireu coneixent perquè també es van deixar arrossegar, com David i com jo mateix, per les fantàstiques històries de Bru.

Bru, pobre, va començar l'escola i no coneixia ningú. Passava l'estona del pati, tot sol, davall la **morera**, remenant la terra. Si David i jo ens hi vam fixar, no és perquè ens agrada encantar-nos amb el que fan els més menuts, no, i ara! Pensem, o pensàvem, que hi ha coses millors a fer, a la nostra edat. Si vam dedicar-nos a observar Bru va ser perquè feia tot just una setmana que aquell xiquet havia anat a viure a la mateixa escala que David, al pis del costat per ser més exactes, i David em deia que el sentia plorar tota l'estona.

–Sovint sent com demana a sa mare per baixar al carrer a jugar. I sa mare sembla que li diu que no, és clar, perquè ja saps que al meu carrer hi ha molt de trànsit i Bru és massa menut per jugar-hi tot sol. És aleshores quan Bru comença a queixar-se i a dir que s'avorreix. I acaba al balcó mirant el carrer i els cotxes amb una cara molt trista. Jo, des del meu balcó, el veig. I de vegades sí que plora. Però quan s'adona que el mire, s'eixuga els mocs i se'n va corrents cap a dins.

–I no l'has convidat mai a jugar a ta casa?

–És que és tan menut...

–Sí –vaig fer jo–. És avorrit jugar amb xiquets xicotets.

Ho vaig dir aleshores, que era avorrit jugar amb xiquets xicotets. Ara, uns quants mesos més tard, ja no pense el mateix. I no em fa gens de vergonya reconèixer-ho, gens ni miqueta.

Bru, prim i solitari, callat i poca cosa, passava l'hora del pati dels primers dies del curs remenant la terra de davall la morera. David i jo el miràvem de lluny. Però no ens hi acostàvem. El quart dia, Núria i Estela, a poc a poc, li van començar a dir coses, dretes al seu costat. El cinqué dia es van agenollar com ell i, amb ell, també remenaven la terra de davall l'arbre. El sisé dia, a més de Núria i Estela, estaven Gemma i Montse amb les mans polsoses i amb tot l'aire de ser molt i molt felices. El seté dia Pere ens va dir, a David i a mi:

–Si us ho dic no us ho creureu...

–Prova-ho –vam animar-lo David i jo.

–Les xiques, que juguen amb aquell caganiu nou...

–Ja ho hem vist.

–S’han ben trastocat –va començar a dir al cap d’una estona–. Expliquen coses rares i diuen que dissabte no volen vindre a la meua festa d’aniversari. Diuen que se n’han d’anar amb Bru a jugar als jardins de les Palmeres.

–Als jardins de les Palmeres? Amb Bru? –ens vam estranyar David i jo. Tant i tant ens vam estranyar que ens vam descuidar de preguntar-li quines eren les coses rares que explicaven les xiques. Els jardins de les Palmeres són a l’altra punta de la ciutat i és un lloc molt brut i deixat, tot ple de plantes que creixen sense ordre ni concert davall uns plàtans immensos que fan que no entre mai el sol. És, per tant, un indret molt humit, també. I s’hi fa **molsa** i no és gens agradable passar-hi l’estona. De fet, no hi va mai ningú. Tampoc no hi ha ni gronxadors ni tobogans, ni una trista pista de ciment per córrer-hi amb monopatí. Són un avorriment, els jardins de les Palmeres.

–Sí que s’han trastocat, sí –deia jo mirant-me-les de lluny com, ajudides davall la morera, remenaven la terra i parlaven amb Bru.

I ja ens n’hi anàvem per esbrinar què passava quan vam sentir el timbre per tornar cap a la classe. A sisé tocava fer socials.

DOLORS GARCIA I CORNELLÀ
Els carrers d’en Bru. Editorial Cruïlla

morera: arbre de tronc gros i recte, de fulles molt verdes, el fruit del qual és la móra de color blanc o rosat.

molsa: planta molt xicoteta que creix als llocs humits i que sol formar-hi una capa.

1 Contesta les preguntes següents.

- Qui conta la història? Quina relació té amb David?
- Per quin motiu es fixaren en Bru?

2 Copia les oracions verdaderes i corregeix les falses.

- Bru plora a casa perquè no pot eixir al carrer a jugar.
- David ha convidat Bru a jugar a sa casa perquè no estiga sol.
- Al principi, Joan i David creuen que jugar amb xiquets menuts és divertit.
- Més tard, descobreixen que jugar amb xiquets menuts és molt avorrit.

3 Tria els adjectius amb què Joan descriu la manera de ser de Bru. Després, substitueix-los per uns altres que expliquen com és realment.

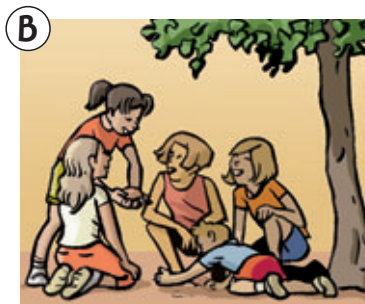
divertit

callat

imaginatiu

solitari

4 Ordena aquestes vinyetes segons com s’esdevé en la història i escriu-ne un resum.

5 Tens en compte l’edat dels altres a l’hora de fer amics? Comenta-ho amb els companys.